

νέσθαι θανάτου καὶ πάσης διαφθοράς. Καὶ ὥσπερ ἀνάγκη πᾶσα τὸν τῆς ἡλιακῆς ἀκτίνος ἀπολαύοντα διαφεύγειν τὸ σκότος· οὕτως ἀνάγκη πᾶσα, τὸν θείας ὁμιλίας ἀπολαύοντα, μηκέτι εἶναι θνητόν. Αὐτὸ γὰρ τὸ τῆς τιμῆς μέγεθος πρὸς ἀθανασίαν ἡμᾶς μεθίστησιν. Εἰ γὰρ τοὺς βασιλεῖ διαλεγόμενους καὶ τῆς παρ' ἐκείνου τιμῆς ἀπολαύοντας, ἀμύχανον εἶναι πένητας, πολλῶ μᾶλλον ἀδύνατον τοὺς τῷ Θεῷ προσευχομένους καὶ λαλοῦντας, θνητὰς ἔχειν ψυχὰς. Θάνατος γὰρ ψυχῆς ἀσέβεια καὶ βίος παράνομος· οὐκοῦν καὶ ζωὴ ψυχῆς, ἡ τοῦ Θεοῦ λατρεία καὶ βίος ὁ ταύτη¹⁰ πρέπων.

Βίον δὲ ὅσιον καὶ τῇ τοῦ Θεοῦ λατρείᾳ πρέποντα προσευχὴ συνάγει καὶ θησαυρίζει θαυμαστῶς ταῖς ἡμετέραις ψυχαῖς. εἴτε γὰρ παρθενίας τις ἐραστῆς, εἴτε τὴν ἐν γάμῳ σωφροσύνην τιμᾶν ἐσπουδακώς, Εἴτε κρατεῖν ὀργῆς καὶ πραότητι συζῆν, εἴτε φθόνου καθαρεῖν, εἴτε ἄλλο τι τῶν προσηκόντων ποιεῖν, προσευχῆς ἡγουμένης καὶ προλαϊνούσης τὴν τοιαύτην ὁδὸν τοῦ βίου, εὐχερῆ τε καὶ ῥάδιον ἔξει¹¹ τὸν τῆς εὐσεβείας δρόμον. Οὐ γὰρ ἐστίν, οὐκ ἔστι τοὺς αἰτοῦντας παρὰ τοῦ Θεοῦ σωφροσύνην καὶ δικαιοσύνην καὶ πραότητα καὶ χρηστότητα, μὴ τυγχάνειν τῆς εὐχῆς. « Αἰτεῖτε γάρ, φησί¹², καὶ δοθήσεται ὑμῖν· ζητεῖτε, καὶ εὕρησέτε· κρούετε, καὶ ἀνοίγῃσεται ὑμῖν. Πᾶς γὰρ ὁ αἰτῶν λαμβάνει, καὶ ὁ ζητῶν εὕρισκει, καὶ τῷ κρούοντι ἀνοίγῃσεται ». Καὶ ἀλλαχοῦ¹³ πάλιν. « Τίς ἐστι, φησὶν, ἐξ ὑμῶν, ὃς ἐὰν αἰτήσῃ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἄρτον, μὴ λίθον ἐπιδώσει αὐτῷ; ἢ ἐὰν ἰχθὺν αἰτήσῃ, μὴ ὄφιν ἐπιδώσει αὐτῷ; Εἰ οὖν ὑμεῖς πονηροὶ ὄντες, οἴδατε δόματα ἀγαθὰ διδόναι τοῖς τέκνοις ὑμῶν, πόσω μᾶλλον ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος δώσει Πνεῦμα ἅγιον τοῖς αἰτοῦσιν αὐτόν »; Τοιούτοις μὲν λόγοις καὶ τοιαύταις ἐλπίσιν ἐπὶ προσευχὴν παρεκάλεισεν¹⁴ ἡμᾶς ὁ τῶν ὅλων Κύριος. Ἡμᾶς δὲ προσήκει, τῷ Θεῷ πειθομένους, αἰεὶ ζῆν ἐν ὕμνοις καὶ προσευχαῖς, ἀκριβέστερον τῆς τοῦ Θεοῦ λατρείας ἐχομένους, ἢ τῆς ἑαυτῶν ψυχῆς. Οὕτω γὰρ ἡμῖν ὑπάρξειε ζῆν αἰεὶ τὴν πρέπουσαν ἀνθρώποις ζωὴν.

Ὅστις γὰρ οὐ προσεύχεται τῷ Θεῷ, οὐδὲ θείας ὁμιλίας ἀπολαύειν ἐπιθυμεῖ συνεχῶς, νεκρὸς ἐστὶ καὶ ἄψυχος, καὶ οὐ μετέχει τοῦ φρονεῖν¹⁵. Αὐτὸ γὰρ τοῦτο μέγιστον ἀφροσύνης σημεῖον, τὸ μὴ ἐπίστασθαι τὸ μέγεθος τῆς τιμῆς, μηδὲ ἐρᾶν προσευχῆς, μηδὲ θάνατον ἡγεῖσθαι ψυχῆς τὸ μὴ προσκυνεῖν τῷ Θεῷ. Ὡσπερ γὰρ, οἶμαι, τὸ σῶμα τοῦτο τὸ ἡμέτερον, ψυχῆς μὴ παρούσης, νεκρὸν ἐστὶ καὶ δυσῶδες· οὕτω ψυχὴ, μὴ κινουσα ἑαυτὴν εἰς προσευχὴν, νεκρά ἐστὶ καὶ ἀθλία καὶ δυσώδης. Ἀλλὰ μὴ ὅτι γε θανάτου παντὸς πικρότερον ἡγεῖσθαι προσήκει στερηθῆναι προσευχῆς, διδάσκει καλῶς ἡμᾶς Δανιὴλ ὁ μέγας προφήτης, μᾶλλον ἐλόμενος ἀποθανεῖν, ἢ τρεῖς ἡμέρας μόνος¹⁶ στερηθῆναι προσευχῆς. [Οὐ γὰρ ἀσεβῆσαι τοῦτω προσέταξεν ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς, ἀλλὰ τὰς τρεῖς μόνον ἡμέρας σκοπούμενος

10) Τῇ λατρείᾳ. 11) Ὁ τοιοῦτος. 12) Ὁ Χριστὸς ἐν Εὐαγγελίοις. Ματθ. Ζ', 7. Λουκ. ΙΑ', 9. 13) Ματθ. Ζ', 9, 11. Λουκ. ΙΑ', 52, 13. 14) Παρεκίνησε. 15) Φρονήσεως.

16) Ἐν τῇ βίβλῳ τοῦ Δανιὴλ, Κεφ. ζ', 6, ἡ ἀπαγόρευσις τοῦ βασιλέως ἐπεκτείνεται εἰς τρίακοντα ἡμέρας. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι καὶ ὑπερβολὴς σχῆμα μετεποίησεν ὁ θεὸς πατὴρ τὰς τρίακοντα εἰς τρεῖς μόνους ἡμέρας.